

Skistuas restaurantør Helmut Möbius. En pendelrute mellom Skistua og Lian beregnet for alle dem som gjerne vil ut i marka men som hindres av mindre kvalifiserte understøtter er under bearbeidelse. Vil Trondheim kommune bygge en enkel stall ved Skistua kan pendelruten komme i gang. Å nå Lian/Skistua fra byens sentrum er lett vint ved bruk av rutebilen eller Gråkallbanen. Da kan også Storheia f.eks. bli et aktuelt mål.

Det er naturverntanken som ligger til grunn for dette innlegg, og som fremkommer på denne måte etter anmodning fra årbokens redaktør. Turistforeningen har i ord og gjerning sluttet helhjertet opp om vern av landets naturressurser til glede for oss som lever idag og kanskje først og fremst av hensyn til kommende generasjoner.

Naturen skal brukes på en ansvarsbevist måte!

Til hest i Trollheimen

ELI LAUGLO

Hestene — delvis eiet, resten leiet — ble transportert fra Trondhjem til Gjevilvasshytta i en dertil egnet bil. Vi var 6 deltagere (4 han og 2 hun). Starten gikk 13. august fra Gjevilvasshytta, hvor vi fulgte den ordinære sommervardingene frem til Jøldalshytta. Rast underveis med bål, kaffekoking etc. Neste dag tok vi sommerruten til Grindalsæter over Finnskaret ned til Trollheimshytta. Siste dag red vi opp Slettådalen, over Svarthammeren, deretter vinterstakingen ned til Gjevilvasshytta.

Været var «lett blanding» — både regn, sol og snø. Ja, snø hadde vi faktisk meget av den siste dagen .. Personlig tror jeg ikke jeg har frosset slik på noen skitur som jeg gjorde denne dagen. Det er jo ikke akkurat lunt heller over Svarthammeren. — Det var så tett med snø/sludd at vi ikke så fra den ene vardingene til den andre, men måtte vente til «det ble en lysning». Det ble nok ingen kafferast med bål etc. den dagen. Men jeg tror det smakte like godt da de to fra det svake kjønn sto med hver sin tollekniv og skar opp centimetertykke skiver av vått brød og etterpå fikk ta opp kampen med steinhardt smør som nektet å la seg bli smurt. Den

«smørevillige» turpølsen viste seg også fra en lite villig side. Men hvor det smakte.

Hestene, som forøvrig er aldeles fantastiske til å ta seg fram (dølahester, altså), var tydeligvis også interessert. Det var ikke akkurat frodig grønt der vi sto, og plutselig ser jeg restbeholdningen av turpølsen forsvinne mellom tennene på den mest svoltne gampen, hvoretter jeg hurtig får stukket hånden inn etter pølsen og får den med meg ut igjen. Det ble enda nok til 3 deilige skiver.

Vi opplevet mye, men dette får greie seg.

Eli Lauglo

